

[Bjørn Elmquist]

eventuelt vil kunne gennemføres i 1981 ...«. Er det stadig betænkningen fra ægteskabsudvalget, man venter på? I givet fald: hvornår kommer denne betænkning? Eller kan justitsministeren måske allerede nu og her bekræfte, at han under alle omstændigheder agter at oprette et sådant familiedirektorat?

Hagen Hagensen (KF):

Det har været længe på vej, men det er tilfredsstillende, at overformynderiet omsider kan nedlægges og forvaltningen af umyndiges midler m.v. overføres til pengeinstitutters godkendte forvaltningsafdelinger. Det kunne være fristende at gå ind i en gennemgang og en bedømmelse af de mange betænkninger, der har berørt emnet, og de debatter, der i tidens løb har været om, hvilken ordning der skulle vælges, men jeg skal lade det ligge. Der er for mig ingen tvivl om, at der bør findes forvaltningsafdelinger i tilknytning til pengeinstitutter i ethvert amt. Det er noget, jeg gerne vil understrege her, fordi jeg finder det nødvendigt, at der er pengeinstitutter lokalt, der kan tage sig af disse opgaver.

Tilsynet med de værdier, der skal anbringes, bør næppe centraliseres, som det er foreslået af ministeren, men tilsynet bør udøves i amsregie eller i retskredsene. Hvem tilsynet skal tillægges, kan overvejes, når blot hensynet til lokalkendskab tilgodeses.

Der bør ikke efter vor opfattelse oprettes en ny central instans, og justitsministerens overvejelser om oprettelse af et nyt direktorat ledet af en direktør med en anselig medarbejderstab bør skrinlægges. Meningen med overformynderiets ophør må være en forenkling og en besparelse, ikke bare en omlægning af forholdene med oprettelse af et nyt stort organ.

Særlig vil jeg bemærke, at eksekutorbo-revisionen i København naturligt må henhøre under Københavns byret, som den i det øvrige land er henlagt under skifteretterne.

Så kommer det, jeg finder helt utilfredsstillende ved det foreliggende lovforslag. Det er en rammelov og en bemyndigelseslov. Den lovgivende magts indflydelse på lovforslagets område er gjort til nul og niks. Justitsministeren bestemmer, hvilke aktiver der kan godkendes til anbringelse af umyndiges midler; det er lovforslagets § 1. I § 2 hedder det, at justitsministeren fastsætter regler om

anbringelse af myndiges båndlagte midler. I § 3 siger man, at justitsministeren godkender pengeinstitutters forvaltningsafdelinger, og videre i § 3 fastsætter justitsministeren grænsen for beløb, der fritages for bestyrelse, og justitsministeren kan bestemme, at andre midler under offentligt tilsyn skal bestyres i en forvaltningsafdeling. I § 4 fastsætter justitsministeren regler for forvaltningsafdelingens bestyrelse af værdierne, og i § 6 fastsætter justitsministeren overgangsregler og kan forlænge fristen for overførsel fra overformynderiet til pengeinstitutter, om han finder det fornødent.

Det er blevet en skik, at mange lovforslag indeholder bemyndigelsesbestemmelser. Det er en uskik, en uskik, som forflygtiger lovgivernes indseende med og ansvar for lovgivningen, og det gør borgerne utrygge, at man ikke i loven kan se, hvad der er gældende ret.

På det område, lovforslaget vedrører, er der intet som helst i vejen for at udforme klare regler, så borgerne klart ved, hvad de har at rette sig efter, og i hvert fald må det være helt klart, hvilke værdier der kan anbringes, og hvor de kan anbringes; det må være et lovgivningsanligende.

Ud fra de her gjorte bemærkninger vil vi gå ind i et positivt udvalgsarbejde om både hovedlovforslaget og følgelovforslag med det sigte at få en lov med enkle og klare regler, som borgerne kan forstå, og som ikke centraliserer opgaverne gennem et omfattende direktorat, men som søger opgaverne løst lokalt. At ophæve overformynderiet skal være en besparelse og en forenkling, ikke noget, der svarer til et stort administrationsapparat på centralt hold.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Spørgsmålet om overformynderiets fremtid og bestyrelsen af de umyndiges midler har jo flere gange været drøftet her i tinget. I 2. samling 1977 behandlede tinget et lovforslag, der i parentes bar overskriften »Nedlæggelse af overformynderiet«, men det viste sig under behandlingen, at parentesens dækkede over, at overformynderiet egentlig slet ikke skulle nedlægges, men blot skulle have navneforandring og flytte et andet sted hen, og at bestyrelsen af de umyndiges midler fortsat skulle placeres hos det offentlige.